

Alenka s údivem poznala říkanku, kterou slychávala, když byla malá:

„Srdcová Královna napekla koláčů
to v krásný letní den,
Srdcový Kluk ji je ukradl z pekáčů
a utek s nimi ven.“

„Uvažujte o svém výroku!“ řekl Král k porotě.

„Ještě ne, ještě ne!“ přerušil ho spěšně Králík. „Je třeba dříve projednat mnoho jiných věcí.“

„Zavolejte prvního svědka!“ řekl Král. Bílý Králík třikrát zatroubil na trubku a zavolal: „První svědek!“

První svědek byl Kloboučník. Přišel, drže v jedné ruce šálek čaje a v druhé krajíc chleba s máslem.

„Prosím za odpuštění, Vaše Veličenstvo,“ začal, „že přináším tyto věci s sebou, ale neměl jsem ještě dopřít svoje thé, když jsem byl obeslán.“

Král pohlédl přísně na Kloboučníka, jenž se zarazil, a domnívaje se asi, že se dopustil přecčinu, když řekl „thé“ místo „čaj“, honem se opravil: „Totiž — neměl jsem ještě dopřít čaj.“

„To už jste měl mít,“ řekl Král, „kdy jste začal?“

Kloboučník se ohlédl na Zajíce Březňáka, jenž ho následoval do soudní síně, veda se pod paží s Plchem. „To bylo, myslím, čtrnáctého března,“ řekl.

„Patnáctého,“ řekl Zajíc Březňák.

„Šestnáctého,“ řekl Sedmispáč.

„Zapište si to,“ řekl Král porotcům, a porota horlivě začala zapisovat všechna tři data na své tabulce, pak je sečetla a přeměnila na hodiny a minuty.

„Sundejte svůj klobouk,“ řekl Král Kloboučníkovi.

„Není můj,“ řekl Kloboučník.

„Ukradený!“ zvolal Král, obraceje se k porotě, která okamžitě zaznamenala tuto skutečnost.

„Já nemám svého klobouku,“ dodal Kloboučník jako vysvětlení, „já je mám jenom na prodej, jsem Kloboučník.“

Tu si Královna nasadila brýle a začala se tak upřeně dívat na Kloboučníka, že zbledl a začal se třást.

„Vydejte své svědectví a netřeste se mi tady, nebo vás dám na místě popravít,“ řekl Král.

Tato slova se nezdála dodávati svědku srdce; přešlapoval z nohy na nohu, dívaje se ustrašeně na Královnu, a ve svém zmatku ukousl kus svého šálku místo krajíce chleba.

V tom okamžiku pronikl Alenku zvláštní pocit, který si hodnou chvíli nedovedla vysvětlit, až konečně přišla na to, že opět začíná růsti; napadlo jí nejprve, že bude muset vstát a opustit soudní síň, po chvíli přemýšlení však se rozhodla zůstat, kde je, pokud pro ni bude místo.

„Nemusila byste se tolik tlačit,“ řekl Sedmispáč, který seděl vedle ní. „Sotva mohu dýchat.“

„Nemohu si pomoci,“ řekla Alenka velmi pokorně, „rostu.“

„Nemáte práva růsti zde,“ řekl Sedmispáč.

„Nemluvte nesmysly,“ řekla Alenka směleji, „víte, že rostete také.“

„Ano, ale já rostou rozumnou rychlostí,“ odpověděl Sedmispáč, „a ne tímhle úplně směšným způsobem.“ A vstal velmi nevrle a přešel na druhou stranu soudní síně.

Po celou tu dobu nepřestala Královna upřeně hledět na Kloboučníka, a právě když Ploch procházel soudní síní, řekla jednomu ze soudních zřízenců: „Přineste mi seznam zpěváků z minulého koncertu!“

Načež se ubohý Kloboučník začal tak třásti, že si z nohou setřásl oba střevíce.

„Vydejte své svědectví,“ opakoval Král hněvivě, „a netřeste se tak, nebo vás dám popravít, ať jste nervózní nebo ne.“

„Jsem ubohý člověk, Vaše Veličenstvo,“ začal Kloboučník chvějícím se hlasem, „— a sotva jsem začal svačit — není to

déle než týden nebo tak — a co chleba s máslem, když jich tak ubývá — a toho třesení — totiž toho thé — —“

„Co bylo s třesením?“ otázal se Král.

„Totiž začalo se to s thé,“ odpověděl Kloboučník.

„Ovšemže se třesení začíná s T!“ řekl Král ostře. „Máte mne za hlupce? — Pokračujte!“

„Jsem ubohý člověk,“ pokračoval Kloboučník, „a většina věcí se potom třásla — jenom Březňák řekl — —“

„Neřekl!“ přerušil ho Březňák s velikým spěchem.